

"Alguna cosa crida dins meu: no estic fet per viure arran de terra"

L'Antonio té 17 anys i és un apassionat del Parkour, un esport amb el que ha après a saltar, també, els obstacles de la vida.

21/07/2013

Recorda la dita popular que "La felicitat no està en arribar a la meta, sinó en el camí per arribar-hi", i cadascú el fa com vol. Alguns, com

l'Antonio, busquen la bellesa en el recorregut i per això practica el *Parkour* o *Art del desplaçament*.

El Parkour implica passar per camins diferents als que utilitza la resta de la gent. Aquest jove de 17 anys ha pogut aplicar aquesta màxima en tots els aspectes de la seva vida: "*Hi ha formes de vida més saludables que estar amb adolescents i ser un més al grup, on l'única manera que tens d'integrar-t'hi és fumant, bevent o fent alguna cosa així.*"

L'Antonio troba molts paral·lelismes entre aquest esport i la vida: "*Al Parkour no competeixes contra els altres, només contra tu mateix: tu et poses els teus reptes, no has de deixar que ningú t'inciti a fer una cosa de la que no estàs segur. Els altres et poden aconsellar o et poden parlar d'obstacles que tu no has vist, també et poden donar seguretat, ajudar-te si*

passa alguna cosa ... però el que no poden fer és obligar-te a res."

Les caigudes, la por o l'afany de llibertat són part de la vida, i aprendre a sortejar-les és el que al final acaba empenyent-te més alt. També en la seva relació amb Déu: *"sense Ell, em costen més els salts de la vida"*. A través del Parkour, l'Antonio ha après a superar-se a sí mateix, també en la fe: *"Alguna cosa crida dins meu: No estic fet per viure arran de terra. Aquesta veu que em crida és aliena a mi, però sé que és algú que m'estima, algú que gaudeix amb mi en cada salt. "*
